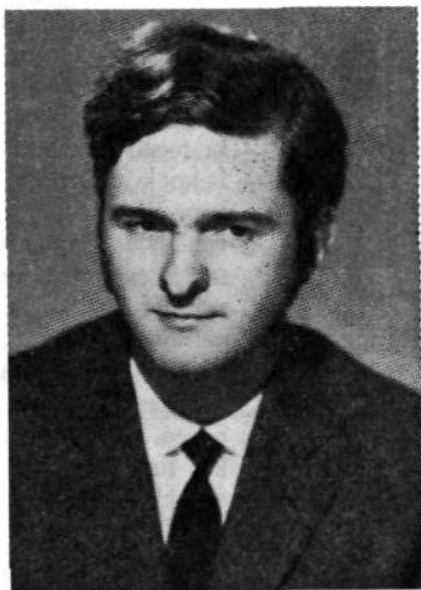

Igor
Malahovsky

PRELUDIJ Tudi ti si bil tam:
 videl si šifre vklesane v telo;
 tu bodo nekoč rastla drevesa
 iz skrila in železa
 in rjavela v dežju in vetru
 in zime jim bodo tkale
 mrtvaške prte,
 kajti vsako pomlad bodo znova
 pomrla
 in na jesen se za kratek čas
 vzdignila
 iz svojih korenin;
 drobne živali jih bodo preglodale
 skoz in skoz,
 tako da bo njihov skelet žarel
 na rumenem polju
 in si bodo okrnjene ptice
 v njih postavljale zasilna bivališča;
 ne bo nikoli petja:
 vse bodo neme svoje krvi,
 vse bodo neplodne svojih stopinj,
 njihovi kremplji pregloboko
 zasidrani v tkivih;

prišel bo včasih pes z lastnikom
 na vrvici in nagobčniku strahu,
 stala bosta tam vse popoldne
 in preštevala drug drugega;
 pes bo lakomno goltal kamne
 debele in gladke
 in mislil na vodo
 kako je včasih tekla mimo njih;
 zapustila bosta prostor in se
 spočila v senci krvi;
 takrat bo prišel velik dež:
 spiral bo tedne in tedne,
 vztrajno;
 potem se bo spomnil psa in lastnika
 a pozen bo,
 pozen,
 ker tudi tadv bosta
 odtekla — — —

MEDPESEM Pes se je spomnil svojih kamnov
 v trebuhu:
 izbljuval jih je in
 jih dolgo časa obračal s tacami
 in gobcem,
 s pogledi pa jim je nagrizel površino;
 strigel je z ušesi
 in v njih slišal kačjega pastirja;
 čez visoko travo se mu je počasi
 bližal lastnik:
 z bičem in nagobčnikom v rokah;
 ampak bil je tako zaverovan
 v svojo gotovost,
 da je pozabil na žvižg;
 oponašale so ga nočne živali
 iz duplin dneva,
 in v roženih prebavilih premlevala
 njegova besedičenja,
 pod perutnicami pa kovale
 tihe, preračunane udarce;
 sedaj si v naših skalah,
 v naših travah,
 tvoj pes se je potuhnil sam vase,
 ti pa še vedno nič ne vidiš;
 nož za pasom te bo zdramil,

ko bo udaril ob skalo,
 zacingljaj bo
 kot črepinje tvojega oklepa;
 takrat se boš zdrznil
 ampak misli se ti bodo zapletle med
 noge kot ovijalke in trnje
 in padel boš po tleh;
 ko boš spet hotel vstati
 boš na hrbtu čutil težko plahutajočo
 žival zakrinkano s soncem,
 ki ti bo oslepila zenici;
 tvoj pes pa bo še vedno tam,
 sedaj sestradan od čakanja na nikogar
 se bo počasi obrnil
 in dalje molčal svoje dihanje — — —

MEDPESEM Črne neznatne živali
 plodijo svoje sence:
 ležejo slamnata jajca
 iz hladetine in apnenca,
 v kromosomih imajo zalepljene
 vsaka svojo struno bivanja;
 vedo,
 da ne bodo nikoli zrastle
 iz meja svoje sluzaste sedanjosti,
 se prebile z lastnimi kljuni
 v suh vsakdan;
 vedo le za kljune samic,
 za njihove tihe kremplje,
 za zid pred seboj;
 samice jih ne morejo trpeti
 med lastnimi koraki,
 veselijo se noči,
 mislijo na zid,
 veselijo se pridušenih treskov lupin;
 z obledelimi pogledi
 bodo počasi sledile
 mlačnemu utripanju
 polosebkov,
 ko bo vsak gib
 pomenil ustnico bolečine,
 tresljaj glasilk
 cefranje besed
 v prvine svojega nastajanja.

MEDPESEM Prah krvi v njihovih pogledih
jih bo izdal;
zato bežijo,
med skalovje in drevesa osamljenosti,
kjer jih ne bo nihče iskal,
tako mislijo —
samo včasih v grafitno sivi
mreni tišine,
se bo sprožila glasilka,
nihaj temé
in se zaiskrila v mrzlem ognju
a bodo jo čutili,
čutili bolj boleče
kot si sedaj mislijo;
zato se bodo ranili na lastnih
premišljevanjih
in tiho krvaveli
in še tišje ubijali okoli sebe
kot ranjena žival,
ki čuti samo še svoj gobec,
strah,
ko ne more več oblikovati z
občutljivim jezikom svojega imena;
zato bežijo
a nikoli ne vedo,
če se dovolj umaknejo
samemu sebi — — —

NOKTURNO Ti si se dobro zavedal,
da ne boš nikoli prišel;
zadet in zaboden
z ledenim peskom;
tvoj črn predor,
ki ga vsak dan votliš
z akustiko stopicanj,
ki ti greje kosti
in te drži v strogih mejah
svojih lokov teme;
ti vztrajaš,
da se konci prstov svetlikajo
od mlečnih tipanj;
cvetje slin in pomagavke ti
bodo vedno sledili,

zažgana rjavkasta žival nad tabo
 bo poskrbela za vsakdanjega mladiča,
 kosali se bodo med sabo
 v igranju na megleno travo
 in si kradli dneve pred seboj;
 samotno je postalo, samotno,
 izjeden od čakanj
 se boš spravil na streho noči
 in s kladivi tankih krikov
 razbijal posamezne strešnike svitanja,
 da te bo slišati daleč naokoli;
 drugega dne te bodo našli:
 visel boš čez napušč
 vatno bel in mehek
 kot ila,
 v rokah boš imel kose sonca
 iz lin in špranj
 in čez bo pajčevina mraza
 otrdela v brezoblično
 težo — —

PLAGIAT Ogledalni človek se zaleti
 v svoje čelo:
 s slepimi prsti
 pobira črepinje svojega obraza,
 čuti besede,
 kako mu polzijo po jeziku
 pa jih ne zna izgovoriti;
 tiplje svoje telo
 a se dotakne le bolečine:
 nekje v sredini
 — kjer je še nedotaknjeno —
 začuti noč,
 prvo kal črnine
 mastno in zadihano v žilah,
 brez dragih luči in napisov,
 kar tako;
 prijemlje,
 prijemlje,
 v drgetu kratkih premišljevanj
 in več ne spusti — — —